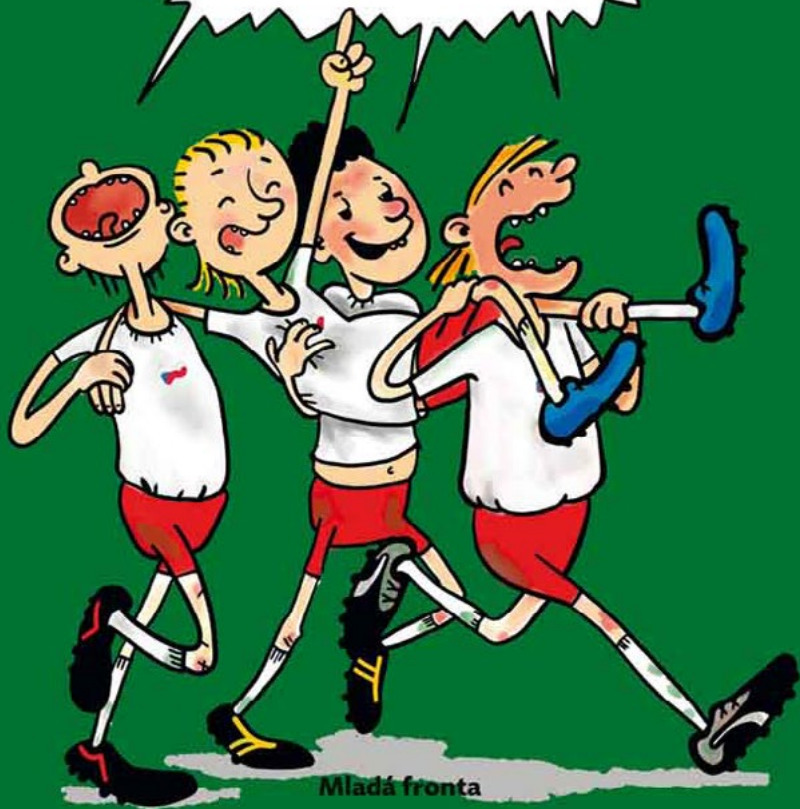

Jan Žáček

Fotbalový

KRÁL

Mladá fronta

Fotbalový král

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Jan Žáček
Fotbalový král – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Mladá fronta

Fotbalový král

Jan Žáček

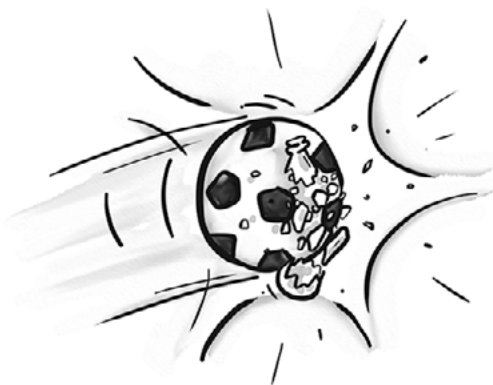
Fotbalový král

Ilustroval Pavel „pavlatoar“ Kučera

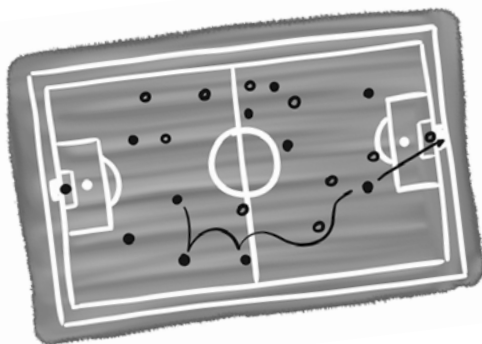
Mladá fronta

Obsah

Úvod	9
Kapitola 1 - Nemehlo	11
Kapitola 2 - Poctivý trénink	18
Kapitola 3 - Paráda	24
Kapitola 4 - Kapku zklamání	30
Kapitola 5 - Hanička dušička	35
Kapitola 6 - Trapas jako mraky	42
Kapitola 7 - Poprvé králem	47
Kapitola 8 - Jsme Češi	54
Kapitola 9 - Drama v šatně	59
Kapitola 10 - Veliký čokoládový dort.....	63

Kapitola 11 – Nedolejzám	69
Kapitola 12 – Jdeme nahoru.....	75
Kapitola 13 – Milan je jiný	80
Kapitola 14 – Štěstí v neštěstí	86
Kapitola 15 – Varování.....	92
Kapitola 16 – Jdeme na Rusáky	98
Kapitola 17 – Nejslavnější vítězství.....	104
Kapitola 18 – Líbání	112
Kapitola 19 – Začátek triumfu	117
Kapitola 20 – Trochu jiný triumf	124
Šťastný závěr	132
A co bude dál?	135

Úvod

Proč tenhle deník píšu...

Já si myslím, že je dobré psát si deník, aby jednou člověk, až bude starý, přesně věděl, co dělal a na co myslel, když byl dítě nebo když byl malý kluk. Protože by to jinak mohl snadno zapomenout. A třeba by si pak o sobě myslel víc, než byl.

Taky si říkám, že by to mohlo být užitečné pro všechny kluky, kteří se třeba předem vzdávají a nechťejí bojovat. Já jsem chtěl bojovat skoro vždycky. Naučil jsem se, že je to správné. Že člověk nemá být poseroutka.

O co bojovat? To je jedno. Každý máme něco, o co v životě bojujeme. A buď ten svůj boj vyhrájeme, nebo ho prohrajeme. Ale vyhrát ho můžeme jenom tehdy, když máme silnou vůli a když neutíkáme z bitvy, dokud není konec. I kdyby nás to mělo třeba stát hodně potu, spoustu sil a klidně i zuby nebo krev. Protože

pro to, co se v životě rozhodneme dokázat, musíme být schopní taky hodně obětovat. Třeba i svůj život. Jinak to nejde.

Proč ten deník píšu kapku nespisovně? No, protože můžu a chci. Protože jsem se tak rozhodnul a nikdo mi do toho nemá co kecat. Je to totiž můj soukromý deník. Že ho někdo čte, je zase jenom jeho soukromá věc.

Proč píšu u každé kapitoly krátký úvod, o čem jako bude? Přeci proto, abych si to sám uvědomil a nic nevynechal, což by se klíďo píďo mohlo stát.

Kapitola 1.

Nemehlo

Jak jsme odjeli na chatu na Sázavu
a můj otec mi koupil fotbalový míč,
zkoušel mě něco naučit a dospěl
k názoru, že jsem nemehlo.
A tak jsem se rozhodnul,
že to nevzdám a že se kvůli
sobě i kvůli tátovi pokusím
se sebou něco udělat.

Konečně skončil školní rok a já jsem měl na vysvědčení samé jedničky. Teda s jedinou výjimkou. Z tělocviku jsem dostal dvojku, což otec považoval za ostudu, protože jsem jeho syn a on býval velký sportovec.

Otec, který hrával vrcholově fotbal, se na známky podíval a zavrtěl hlavou: „Že zrovna já musím mít kluka, kterej je nemešlo...?“ Potom mi zakoupil kopačky a žlutý kožený míč na kopání.

Odjeli jsme na chalupu na Sázavu. Máme tam velkou zahradu a spoustu ovocných stromů.

Hned první den prázdnin mi otec po ránu zabavil *Světovou encyklopedii fotbalu*, vzal míč a odvedl mě za chalupu, kde je rovný plácek. „Ono to půjde. Musíš to v sobě mít, když jsi můj syn. Koukej se!“ Vyhodil míč do vzduchu, chytil ho na hlavu a lehce si s ním hlavičkoval, pustil ho na nohu, potom si ho vykopl na hrudník... Vůbec ho nepouštěl na zem. Minuty. Dlouhé minuty! Bez přestání si s ním kopal.

Musel jsem ho obdivovat. Táta je něco jako Bican, Pelé a Messi dohromady. On je fotbalový bůh.

„A teď ty,“ nahrál mi míč na pravačku.

Povedlo se mi o něj zakopnout a rozplácnul jsem se na zemi jako žába. „Jauvajs,“ zařval jsem.

Otec se chytil za hlavu. Vůbec nechápal, jak je možné, že mi to tak, ale tak strašlivě nejde.

„Budu se snažit,“ sliboval jsem jemu i sobě, když jsem viděl, jak si ze mě zoufá. „Určitě to zmačku.“

Ještě několikrát mi to předvedl.

Ještě několikrát jsem to zkoušel a nešlo mi to.

„Tak jinak,“ otec postavil ze špalků driblinkovou dráhu a sprintem se mezi nimi prokličkoval z jedné strany na druhou.

Zkoušel jsem to po něm a nejpozději u třetího špal-ku jsem vždycky zakopnul a zase jsem byl na zemi.

„Zkoušej to ze začátku pomalu,“ radil otec.

Dělal jsem to přesně podle něj. Já jsem se tak děsně snažil! Ale buď jsem šel skoro krokem, nebo jsem zase upadnul. Byl jsem z toho nešťastný a zoufalý možná víc než táta.

Otec postavil na zem láhev od koly a z poměrně velké dálky se do ní míčem strefil a srazil ji.

Zkoušel jsem to po něm ze stejného místa. Ale nešlo to. Můj míč zavadil o láhev z deseti pokusů sotva jednou. Jinak šel totálně mimo.

Došla mu se mnou trpělivost a šel štípat dříví.

Ale já jsem si řekl, že to tak nenechám, že se to naučím a že budu ten nejlepší. Stejně dobrý jako můj